

Tweede register

Nog maar een jaar geleden had niemand van ons ooit van Corona gehoord. We gingen naar kantoor, uit eten, naar de film, naar college, naar het sportveld en het stadion. Zonder na te denken. Gewoon, omdat het ons leven was.

En toen was ineens alles anders. Voor ons en voor de hele wereld. Ineens zaten we in een slechte film waarin de gewoonste dingen niet meer gewoon waren. En we vragen ons na al die maanden allemaal af: hoe lang nog? Hoe hou ik het vol? En wat is nou eigenlijk wel of niet verstandig om te doen: wanneer doe ik het goed?

Het lastige is: heel veel mensen zijn bezig corona eronder te krijgen, bijna iedereen wil zijn stinkende best doen om te helpen, maar niemand heeft alle antwoorden. We willen zelf niet ziek worden. We willen geen andere mensen aansteken. Of dat de ziekenhuizen overstromen. Maar we willen ook niet dat onze ouders en grootouders vereenzamen. We willen weer uitgaan, sporten, op vakantie. En vooral: we willen niet meer bij alles hoeven na te denken. Kan het wel? Mag het wel? En heb ik wel een mondkapje bij me?

Natuurlijk, het vaccin komt eraan. Artsen weten steeds beter welke behandeling en welke medicijnen het beste werken. Maar dat maakt volhouden tot er een oplossing is nog niet gemakkelijk. Hoe langer dit duurt, hoe moeilijker het is gemotiveerd te blijven. Daar kunnen we elkaar bij helpen. Daar moeten we elkaar bij helpen. Met aandacht voor elkaar. Gewoon door eens te vragen: 'Hoe gaat het nou met je en kan ik helpen?' Maar ook heel praktisch: hoe doe jij dat nou? Hoe gaat dat nou bij jullie? Want je ziet dat overal in winkels, scholen, sportclubs, bedrijven en verpleeghuizen slimme oplossingen verzonnen worden die anderen zo kunnen overnemen.

Niemand is perfect. Niemand kan altijd en overal 100 procent alle coronaregels naleven. Maar samen komen we een eind. En samen komen we ook op het punt dat alles weer gewoner wordt. Hoe snel? Dat kan niemand precies zeggen. Maar het komt. En het komt dichterbij. Daar moeten we op vertrouwen.